

til denne Tjeneste paa Grund af, at Ingen frivilligt har været at erholde. Naar det Tilfælde indtræffer i Krigstid, at Ingen frivilligt vil paatage sig denne Tjeneste, og dens Udførelse maa ansees for at være nødvendig, bliver det uundgaaeligt, at Noget maa commanderes dertil, og da mener jeg, at det er bedre at have Medhold i Loven, end at handle imod denne. Jeg mener derfor og vil appellere til de ærede militaire Medlemmer, idet jeg vil spørge dem om, hvorledes, en af dem vil bære sig ad, dersom det Tilfælde indtraf, at Ingen frivilligt vilde paatage sig at være Officeersoppasser — de vilde vistnok da svare, idet mindste tænke de uden Tvivl saaledes, at man da maatte sige: naar du ikke vil frivillig, saa skal du gjøre det tvungen. Dette vil vistnok skee, og det er det, jeg vil undgaae. Altsaa, om en Værnepligtig stod med Loven i Haanden og sagde: ifølge Værnepligtsloven kan jeg ikke commanderes til at være Oppasser, saa vilde vedkommende Afdelingscommandeur, eller hvem det nu kunde være, svare, at det dog blev nødvendigt. Mit Forslag gaaer derfor ud paa; at Loven giver Tilladelse til det, som, selv om det ikke allerede er skeet, dog vil kunne skee. Jeg skal tillade mig med et Par Ord at berøre nogle Bemærkninger, der bleve fremsatte af den ærede Ordfører iforgaars Aftes. Han indvendte nemlig imod mit Forslag, at det var for ubetydeligt, hvilket atter, for at bruge et nyhlig anvendt Udtryk, er en af den Art Prædikener, som man ofte hører, naar en Enkelt fremkommer med et Forslag. Er det mere omfattende, da griber det formeget ind i Forholdene, er det ubetydeligt, eller, som den ærede Ordfører sagde, for uskyldigt, da bør der ikke tages Hensyn dertil. Men selv hvor ubetydeligt den ærede Ordfører end har anseet mit Forslag for at være, havde han dog en vis Frygt for, som han sagde, Opinionen. Jeg troer, at det er

bedre, om ogsaa hele Verden veed, at den Værnepligtige kan udskrives til Officeersoppasser; at dette er fastsat i Loven, end at det ikke er fastsat i Loven og han dog bliver commanderet dertil; thi det Sidste vil ganske vist skee, naar Ingen frivillig vil melde sig. Den ærede Ordfører sagde ogsaa, at naar man vilde stille et saadant Endringsforslag, maatte det skee paa en mere grundig Maade, men jeg veed ikke, hvad han vil sige dermed, eller hvilken Art af Grundighed der kan findes udtrykt i et Forslag af denne Natur. Skulde jeg gaae videre, maatte jeg have foreslaet, at den hele sidste Passus i § 22, angaaende de Værnepligtiges Forpligtelse til at være Officeersoppassere, skulde udstryges. Dette var vistnok den grundigste Maade, men dertil turde jeg ikke fordrifte mig, og jeg troer ikke, at det vilde finde Anklang her i Thinget, om jeg foreslog dette. Den ærede Ordfører har visse besynderlige Greb paa at indblande Ting, som ikke vedkomme Sagen, stille disse i et latterligt Lys og benytte det som Behikel for hans Argumentation. Det er ikke første Gang, at dette er skeet, jeg mindes, at han blandt Andet sidste Gang talte om en lille Officeersoppasser og viste med Haanden, hvor stor han var, jeg veed nu ikke, hvorledes de ærede Stenographer ville udtrykke denne mimiske Deel af hans Foredrag, men saa meget veed jeg, at dersom denne lille Oppasser, som Commandanten paa Rosenborg efter den ærede Ordførers Ytring havde faaet, var saa ubrugelig, at han maatte benytte et Stillaads eller en Trappestige, for at kunne strigle en Hest, saa troer jeg dog, at det næppe er nødvendigt for en Commandant paa Rosenborg at holde Hest, for at udføre sine Tjenesteforretninger, og at han saaledes alene har holdt Hest for sin Fornøjelse. Forøvrigt har jo dette Intet med Sagen at bestille; det er en vedkommende Ting, som er blandet ind her.